

การเก็บและการบรรจุหีบห่อวัตถุพยานจากสถานที่เกิดเหตุ

โดย พ.ต.ท.หญิง กนกพร แสนแก้ว อาจารย์ (สบ๒) คณะนิติวิทยาศาสตร์ รร.นรต.

สถานที่เกิดเหตุ (Crime scene)

สถานที่ที่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น และสามารถหาวัตถุพยานได้ด้วย ทำให้ผู้ที่เข้าไปตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุสามารถอ่านสภาพของสถานที่เกิดเหตุได้ว่าใครควรจะเป็นผู้กระทำความผิด ทำอย่างไร เมื่อเวลาอะไร ด้วยวิธีการอะไร และประสงค์ต่ออะไร

ความสำคัญของสถานที่เกิดเหตุ

บ่งบอกว่ามีกระทำความผิดเกิดขึ้น (Corpus Delicti) บ่งบอกถึงพฤติกรรมการกระทำความผิดของคนร้าย (Modus Operandi) บ่งบอกถึงตัวผู้กระทำความผิด (Linkage of persons to persons, object or scene)

วัตถุพยาน (Evidence)

ทุกสิ่งทุกอย่างหากอยู่ในสถานะที่เหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นวัตถุ สสาร หรือ ร่องรอยต่างๆ สิ่งใดก็ตามถ้าสามารถใช้พิสูจน์ได้ว่าการกระทำความผิดเกิดขึ้น บอกได้ว่าใครเป็นผู้กระทำความผิด และสามารถเชื่อมโยงผู้กระทำความผิดเข้ากับอาชญากรรมได้

บริเวณที่พบวัตถุพยาน

สถานที่เกิดเหตุ เป็นแหล่งที่พบวัตถุพยานที่มีความสมบูรณ์มาก
 ตัวผู้เสียหาย เช่น คราบเขม่าปืน คราบอสุจิ คราบโลหิต
 ตัวคนร้าย เช่น เส้นผมของเหยื่อ อาวุธ
 บริเวณอื่นๆที่เกี่ยวข้อง เช่น ที่หิ้งศพ ที่พักอาศัย

การเก็บและบรรจุหีบห่อวัตถุพยาน

การเก็บรวบรวมวัตถุพยานจากสถานที่เกิดเหตุ จากร่างกายของผู้ตาย ผู้เสียหาย หรือผู้ต้องหา และการบรรจุหีบห่อจะต้องทำอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการโดยผู้มีอำนาจตามกฎหมายเพื่อจะให้วัตถุพยานใช้เป็นพยานหลักฐานประกอบการพิจารณาคดีของศาลได้

ประเภทของวัตถุพยาน

1. วัตถุพยานทางชีววิทยาหรือวัตถุพยานจากร่างกาย เช่น น้ำลาย โลหิต อสุจิ เนื้อเยื่อ เส้นผม เส้นขน เนื้อไม้ และชิ้นส่วนของพืช เป็นต้น

2. วัตถุพยานประเภทเอกสาร เช่น ธนบัตร หนังสือเดินทาง เช็ค บัตรเครดิต เป็นต้น

3. วัตถุพยานประเภทยาเสพติด ยาพิษ สารพิษ และสารออกฤทธิ์

4. วัตถุพยานประเภทอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน เช่น ปลอกกระสุนปืน ลูกกระสุนปืน อาวุธปืน เป็นต้น

5. วัตถุพยานที่เป็นรอยประทับ เช่น รอยลายนิ้วมือ รอยเท้า รอยรองเท้า รอยยางรถยนต์ รอยเครื่องมือ

เป็นต้น

6. วัตถุพยานอื่นๆ เช่น เส้นใยผ้า กระจก เศษกระจก ดิน ทราาย แก้ว เป็นต้น

หลักการปฏิบัติในการเก็บรวบรวมวัตถุพยาน

1. ตระหนักว่าในสถานที่เกิดเหตุมีวัตถุพยานเสมอ

2. ระวังไม่เพิ่มและไม่ทำลายวัตถุพยานอย่างเด็ดขาด สวมอุปกรณ์ป้องกันทุกครั้ง

3. การเข้าสถานที่เกิดเหตุจะต้องระวังไม่ให้ทับเส้นทางเดินของคนร้าย หรือวัตถุพยานขนาดเล็กอื่นๆ
4. เก็บวัตถุพยานที่สูญหายหรือเสียหายง่ายก่อนเป็นอันดับแรก
5. วัตถุพยานแต่ละชิ้น แต่ละชนิด ไม่เก็บรวมไว้ในที่เดียวกัน
6. วัตถุพยานควรผ่านมือน้อยคนที่สุด
7. เก็บวัตถุพยานให้ได้มากที่สุด
8. หลีกเลี่ยงการสัมผัสวัตถุพยานโดยตรง หากจำเป็นก็ให้จับจุดที่เล็กที่สุด หรือตำแหน่งที่คนทั่วไปไม่จับ
9. ห้ามใช้ผ้าจับหรือห่อวัตถุพยาน เพราะอาจจะทำลายรอยลายนิ้วมือแฝง หรือรอยประทับอื่นๆ ได้

ขั้นตอนการเก็บและการบรรจุหีบห่อวัตถุพยาน

1. จัดบันทึกตำแหน่งและสภาพวัตถุพยานเบื้องต้น โดยไม่ต้องหยิบจับแต่อย่างใด
2. ถ่ายภาพวัตถุพยานที่ตรวจพบตามหลักวิชาการก่อนจะเก็บ
3. บันทึกรายละเอียดของวัตถุพยานโดยจัดทำเป็นบัญชีหลักฐาน (Evidence Log)
4. ทำคำหนังสือลักษณะถาวรวัตถุพยานในตำแหน่งที่ไม่กระทบต่อการตรวจพิสูจน์
5. พิจารณาเลือกใช้วิธีการเก็บรวบรวมและบรรจุหีบห่อวัตถุพยานที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ รวมถึงการแยกบรรจุหีบห่อวัตถุพยานที่เก็บมาจากต่างที่กันด้วย
6. ระบุรายละเอียดที่หีบห่อวัตถุพยาน ได้แก่ ชื่อผู้ตรวจเก็บ ผู้เกี่ยวข้อง ชนิดคดี ข้อมูลคดีโดยย่อ สถานที่เกิดเหตุ วันเวลาที่เกิดเหตุ วันเวลาที่เก็บวัตถุพยาน ลักษณะวัตถุพยาน

บรรจุภัณฑ์วัตถุพยาน

กระดาษ ถุงหรือกล่องกระดาษเหมาะสมที่จะใช้บรรจุหีบห่อวัตถุสิ่งของที่อาจมีความชื้นเหลือค้างอยู่ เช่น วัตถุพยานทางชีวภาพ วัตถุพยานจากร่างกาย หากวัตถุพยานเปียกชื้นต้องผึ่งลมให้แห้งสนิทก่อนจึงบรรจุลงในภาชนะที่ทำจากกระดาษเพื่อส่งตรวจพิสูจน์ สำหรับวัตถุที่มีขนาดเล็ก เช่น เส้นผม เส้นขน เศษดิน กระดุม เป็นต้น บรรจุลงในกระดาษโดยใช้กระดาษห่อวัตถุพยานขนาดเล็ก แล้วพับในลักษณะแบบการห่อยา ปิดผนึกให้เรียบร้อย จากนั้นนำมาใส่ในซองกระดาษอีกชั้นหนึ่งเพื่อป้องกันมิให้หลุดร่วงหรือหล่นหาย และไม่ควรบรรจุวัตถุพยานขนาดเล็กลงในซองกระดาษโดยตรง

พลาสติก ถุงหรือกล่องที่ทำจากพลาสติกทำให้ไอน้ำไม่สามารถระเหยออกมาได้ วัตถุพยานที่บรรจุไว้เป็นเวลานานจะเกิดความเสียหายแก่วัตถุพยาน เช่น เหล็กอาจขึ้นสนิม สำหรับพลาสติกที่ใช้บรรจุวัตถุพยานต้องแห้งสนิท มักจะใช้บรรจุวัตถุพยานประเภทกระดาษ ยาเม็ด ยารูปผง ปЛОกกระสุนปืน ส่วนสื่อดิจิทัลหรือชิ้นส่วนระเบิดนั้น ให้บรรจุในถุงป้องกันไฟฟ้าสถิต

กระป๋องโลหะ ต้องสะอาดไม่มีสารปนเปื้อนอยู่ภายในกระป๋อง และมีฝาปิดมิดชิดเพื่อเก็บตัวอย่างที่สามารถระเหยได้ เช่น น้ำมันเชื้อเพลิง สิ่งตกค้างของระเบิด

แก้ว บรรจุวัตถุพยานที่เป็นของเหลว เช่น เลือดแอลกอฮอล์ น้ำ ของเหลวที่เป็นกรดหรือด่าง เมื่อบรรจุแล้วต้องปิดฝาให้แน่น

เมื่อบรรจุวัตถุพยานเรียบร้อยแล้วให้ปิดผนึกแต่ละบรรจุภัณฑ์ด้วยเทปป้องกันการแก้ไขเปลี่ยนแปลงแล้วลงลายมือชื่อย่อและวันที่กำกับไว้ที่บรรจุภัณฑ์แต่ละชิ้น ตั้งแต่ก่อนออกจากที่เกิดเหตุ

การเก็บวัตถุพยานทางชีววิทยาหรือวัตถุพยานจากร่างกาย

DNA เป็นสารพันธุกรรมของสิ่งมีชีวิต มีอยู่ในนิวเคลียสของเซลล์ต่างๆ เช่น เซลล์เม็ดโลหิตแดง โลหิตขาว เซลล์ผิวหนัง เยื่อบุกระพุ้งแก้ม ในทางนิติวิทยาศาสตร์ใช้ในการตรวจพิสูจน์เพื่อยืนยันตัวบุคคล ความเป็นพ่อ แม่ ลูก

ลายพิมพ์ DNA (DNA Fingerprint) DNA เป็น(เหมือน) พิมพ์เขียวทางพันธุกรรม มีความเสถียรไม่เปลี่ยนแปลงแม้เมื่อเวลาผ่านไป DNA สามารถหาได้จากตัวอย่างที่เป็นหลักฐาน แม้เมื่อผ่านการสัมผัสกับสภาพแวดล้อมที่รุนแรงหรือสารเคมีมาแล้ว DNA จะเหมือนกันตลอดทั่วร่างกายของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นตัวอย่างที่เป็นสารคัดหลั่ง หรือที่เป็นเนื้อเยื่อก็ตาม

วัตถุพยานจากร่างกายทุกประเภทสามารถตรวจหา DNA ได้ เช่น โลหิต อสุจิ น้ำลาย เนื้อเยื่อและเซลล์กระดูกและอวัยวะ เส้นผม เส้นขน สำหรับกรณีที่เป็นกรณีสืบหาหรือการสัมผัสสิ่งของที่จะทำให้มี DNA จากเนื้อเยื่อติดนั้นจะต้องเป็นการสัมผัสในลักษณะของการถู การครูด หรือใช้งานเป็นประจำ เช่น ปกคอเสื้อ ปากกา แอนด์รจกักรยานยนต์ หรือเชือกที่คนร้ายดึงรัถคอคอผู้ตาย กระจกตาที่ขูดที่ใช้เช็ดหน้า เป็นต้น สิ่งที่เป็นอันตรายต่อ DNA ได้แก่ แสง UV ความร้อน ความชุ่มชื้น (แบคทีเรีย) น้ำยาซักผ้าขาว

หลักในการตรวจเก็บวัตถุพยานเพื่อนำส่งตรวจหา DNA สวมถุงมือและผ้าปิดปากทุกครั้งที่ทำกรเก็บวัตถุพยาน กรณีวัตถุพยานเป็นโลหิตให้สวมถุงมือสองชั้นเสมอ และเปลี่ยนถุงมือทุกครั้งเมื่อเก็บของกลางชิ้นใหม่ วิธีที่ดีที่สุดคือการนำส่งวัตถุพยานทั้งชิ้น โดยต้องพิจารณาเลือกวิธีการหีบห่อที่จะไม่ทำวัตถุพยานนั้นมีการเคลื่อนที่ หรือมีการสัมผัสกับภาชนะที่หีบห่อน้อยที่สุด

กรณีไม่สามารถนำส่งทั้งชิ้นได้ให้ใช้ก้านสำลีที่สะอาดหยดน้ำเกลือหรือน้ำกลั่น (ห้ามใช้น้ำประปา/ น้ำดื่ม/ น้ำกลั่นเติมรยยนต์) วิธีการหยดให้หยดเพียงหมาดๆ ไม่ต้องหยดจนชุ่ม เช็ด (Swab) ลงบนตำแหน่งที่มองเห็นหรือเป็นตำแหน่งที่เชื่อว่าน่าจะสามารถตรวจหาสารพันธุกรรมดีเอ็นเอได้ (โดยเฉพาะเป็นตำแหน่งที่มีพื้นที่ขนาดเล็กหรือมีพื้นผิวหยาบไม่สามารถตรวจเก็บรอยลายนิ้วมือได้ เช่น ด้ามมีดที่เป็นไม้ พวงมาลัยรถยนต์ แอนด์จกักรยานยนต์ คันโยกเบาะเก้าอี้ในรถยนต์) จากนั้นจึงลมให้แห้ง นำใส่ในซองหรือกล่องกระดาษเท่านั้น

ข้อดีของการตรวจพิสูจน์จาก DNA คือ ใช้ปริมาณวัตถุพยานเพียงเล็กน้อย โอกาสที่คนร้ายทิ้งร่องรอยมีมาก แต่ข้อเสีย คือค่าใช้จ่ายสูงและมีการปนเปื้อนง่าย

การเก็บโลหิต

ประโยชน์ของโลหิต คือ ช่วยให้ทราบถึงวิธีการกระทำผิดของคนร้าย ช่วยทำให้ทราบถึงเส้นทางหลบหนีของคนร้าย ช่วยในการพิสูจน์ยืนยันตัวบุคคลผู้กระทำผิด ช่วยให้ทราบระยะเวลาการตายที่ผ่านมาแล้ว

โลหิตเปียกปริมาณมากหรือเป็นกองโลหิต

- ใช้หลอดดูดหรือหลอดฉีดยาดูดเก็บของเหลวใส่ไว้ในภาชนะบรรจุที่ผ่านการฆ่าเชื้อโรค ให้นำส่งตรวจพิสูจน์ หากไม่สามารถนำส่งได้ให้แช่ไว้ในตู้เย็น หรือแช่ไว้ในกระติกน้ำแข็งตลอดเวลา แต่ห้ามนำไปแช่ในช่องแช่แข็ง

โลหิตเปียกปริมาณมากหรือเป็นกองโลหิต

- ใช้สารเคมี EDTA ใส่ลงไป เพื่อป้องกันเลือดแข็งตัว ในกรณีที่ต้องการตรวจพิสูจน์หาสารพันธุกรรมดีเอ็นเอ
- ใช้สารเคมี Sodium Fluoride ใส่ลงไปเพื่อป้องกันเลือดเสีย ป้องกันเลือดแข็งตัวแล้ว ในกรณีเพื่อตรวจหาสารเคมีในเลือด

โลหิตเปียกปริมาณน้อย

ใช้ไม้พันสำลีซับหรือเช็ดคราบแล้วบรรจุในซองกระดาษหรือกล่องกระดาษ ปิดผนึก

คราบโลหิตแห้ง

- ใช้ไม้พันสำลีเช็ด (swabbing) ต้องเป็นไม้พันสำลีที่ผ่านการฆ่าเชื้อแล้ว หยดน้ำกลั่นแล้วนำไปเช็ดคราบโลหิต จากนั้นบรรจุในกล่องกระดาษหรือซองกระดาษ

- ใช้มีดขูด (scraping) ใช้มีดโกนที่สะอาดขูดหรือแซะบริเวณรอยคราบโลหิตออกจากผิวของวัตถุ ใส่ลงบนแผ่นกระดาษที่สะอาด ท่อกระดาษในลักษณะท่อยา ใส่ลงในซองกระดาษอีกชั้นหนึ่ง

- ใช้มีดหรือกรรไกร (cutting) ใช้มีดหรือกรรไกรตัดบริเวณรอบคราบโลหิต บรรจุในซองกระดาษที่สะอาด

- นำวัตถุที่มีคราบโลหิตส่งตรวจทั้งชิ้น บรรจุในซองกระดาษหรือกล่องกระดาษ

การเก็บบอสิจิ

- เก็บเสื้อผ้าทั้งชิ้น พับให้เรียบร้อยอย่าให้ถูกกับคราบ ให้รอยคราบอยู่ด้านบน ใช้กระดาษสะอาดวางทาบบนรอยคราบ บรรจุถุงหรือกล่องกระดาษ
- ถ้าติดอยู่ตามร่างกายตามตำแหน่งที่สงสัย ให้ใช้ไม้พันสำลีชุบน้ำกลั่นเช็ดคราบแล้วบรรจุในกล่องหรือซองกระดาษ
- กรณีมีจำนวนมากให้ใช้หลอดดูดหรือเข็มฉีดยาดูดเก็บขึ้นมาใส่ในหลอดฆ่าเชื้อโรค แช่เย็นเพื่อนำส่งตรวจพิสูจน์
- ใช้ไม้พันสำลีชุบหรือเช็ดเก็บคราบ บรรจุในกล่องหรือซองกระดาษ

การเก็บน้ำลาย

ใช้ไม้พันสำลีเช็ดบริเวณรอยคราบ เช่น ขอบปากแก้วน้ำ บริเวณรอยกัด บรรจุในกล่องหรือซองกระดาษสำหรับคราบน้ำลายที่ติดอยู่กับวัตถุที่เปียกซึมได้ เช่น ก้นบุหรี่ ให้เก็บทั้งชิ้นโดยใช้ปากคีบคีบเก็บใส่ในซองหรือกล่องกระดาษ (ผึ่งลมให้แห้งก่อนเก็บใส่ซอง)

การเก็บเส้นผม เส้นขน

เส้นผมในที่เกิดเหตุมักเป็นเส้นผมที่ถูกดึงออกมาซึ่งมีรากผม สามารถหาเพศ หมู่เลือด และตรวจพิสูจน์ DNA ได้ การตรวจเส้นผมจากโครงสร้าง จะพิจารณาว่าเป็นของคนหรือสัตว์ เชื้อชาติ ตำแหน่งที่อยู่บนร่างกาย การบำรุงรักษา ลักษณะของการหลุดร่วง

วิธีการคือใช้ปากคีบคีบเส้นผมหรือเส้นขน ใส่ในห่อกระดาษแบบห่อยา แล้วบรรจุลงในซองกระดาษ หรือใช้สก๊อตเทปด้านเหนียวแปะบนเส้นผมหรือเส้นขนขึ้นมา แล้วนำไปปิดลงบนแผ่นกระจกสไลด์หรือแผ่นพลาสติกหรือใช้เครื่องดูดฝุ่น แต่วิธีนี้ต้องระวังการปนเปื้อน

การเก็บบุหรี่

บุหรี่ที่พบในสถานที่เกิดเหตุสามารถบอกให้ทราบถึงยี่ห้อบุหรี่ นิสัยในการสูบ ชนิดของสิ่งที่สูบดูจากซีเก้ที่พบ จำนวนคนร้าย แหล่งจำหน่ายบุหรี่ เพศของคนร้าย การตรวจหารอยลายนิ้วมือแฝงและ DNA ที่ก้นบุหรี่ ให้ใช้ปากคีบคีบตรงตำแหน่งปลายด้านที่เป็นซีเก้ นำไปผึ่งลมให้แห้ง แยกบรรจุป้องกันการปนเปื้อน บรรจุในซองกระดาษ

การเก็บเส้นใย เชือก

เส้นใย เชือกนำมาพิจารณาการเข้ารอยกันกับผ้าชิ้นใหญ่ สี ลักษณะลวดลายการทอ ลักษณะเส้นใยจากพืช สัตว์ สังเคราะห์ ให้ใช้ปากคีบคีบใส่ในห่อกระดาษแบบห่อยา แล้วบรรจุลงในซองกระดาษ หรือใช้เครื่องดูดฝุ่นแต่วิธีนี้ต้องระวังการปนเปื้อน

การเก็บดิน

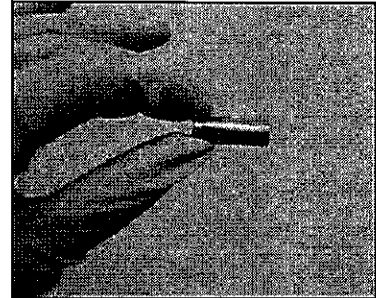
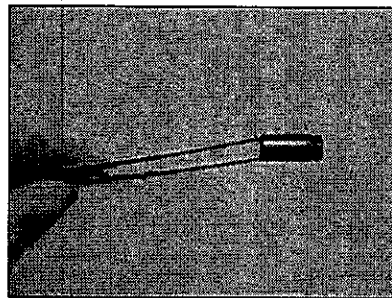
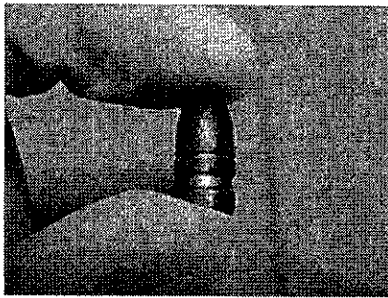
การตรวจเปรียบเทียบดินกระทำโดยการเปรียบเทียบสี ชนิดของจุลทรีย์ในดิน และแร่ธาตุในดิน ปริมาณที่ใช้ในการตรวจเปรียบเทียบ อย่างน้อย 1 กำมือ หรือ 1 ถ้วยกาแฟ และให้เก็บดินในตำแหน่งลึกจากผิวดินประมาณ 1.5 - 2 นิ้ว สำหรับตำแหน่งที่ทำการเก็บ มีอยู่ 5 ตำแหน่ง คือ กรณีเป็นรอยเท้า ตำแหน่งที่เก็บ มีดังนี้ตรงกลางรอยเท้า 1 ตำแหน่ง สี่ทิศห่างรอยเท้าจุดศูนย์รอยเท้าออกไปด้านละ 1 ฟุต

การเก็บลูกกระสุนปืน

ลูกกระสุนระวางไม่ให้ถูกกับส่วนของร่องเกลียวและสันเกลียวของลูกกระสุน ห้ามแคะขูดหรือเจาะลูกกระสุน ออกมาวัตถุที่ลูกกระสุนฝังอยู่เพราะจะทำลายร่องเกลียวสันเกลียว ให้ทำเครื่องหมายไว้ที่ส่วนท้ายหรือหัวของลูกกระสุน ลูกกระสุนแต่ละลูกให้แยกหีบห่อป้องกันการกระแทก บรรจุในซองพลาสติก

การเก็บปลอกกระสุนปืน

ให้ระวางบริเวณงานท้าย โดยใช้ปากคีบสอดเข้าไปในปลอกกระสุนปืน หรือสวมถุงมือใช้มือจับตรงขอบของงานท้ายปลอกกระสุนปืน ทำเครื่องหมายที่ด้านในของปลอก อย่าทำตำหนิลงบนตำแหน่งงานท้ายปลอกกระสุนหรือด้านข้าง สามารถตรวจหารอยนิ้วมือที่ติดอยู่ข้างปลอกกระสุน แยกหีบห่อป้องกันการกระแทก บรรจุในซองพลาสติก หรือซองกระดาษ

การเก็บอาวุธปืน

ให้คำนึงความปลอดภัยเป็นอันดับแรก หากอยู่ในสภาพที่ปลอดภัยให้พิจารณาว่าจะกระทบกระเทือนถึงวัตถุพยานอื่นหรือไม่ ถ้าปืนอยู่ในสภาพนกปืนค้างอยู่ (แสดงว่ามีกระสุนอยู่ในรังเพลิง) ให้ทำการลดนกเป็นลำดับแรก ให้หันปากกระบอกปืนชี้ลงพื้นห้ามหันปืนไปด้านที่มีคนอยู่โดยเด็ดขาด โดยค่อยๆ ลดนกปืนลง หรือใช้ปากกา/ดินสอดสกัดกันระหว่างนกปืนเพื่อลดแรงกระแทก

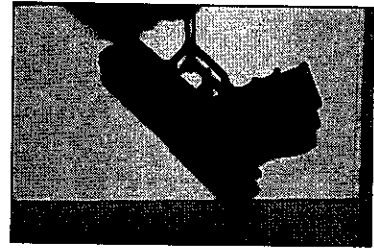
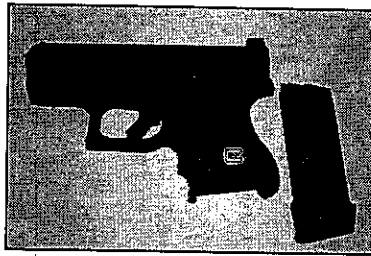
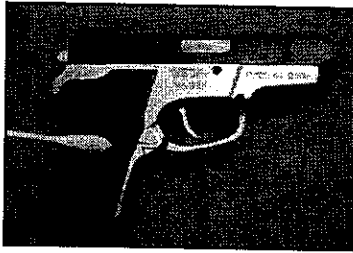

อาวุธปืนอัตโนมัติ กรณีลูกเลื่อนปืนค้างอยู่ (แสดงว่ากระสุนหมด) ไม่ต้องปลดลูกเลื่อน สามารถตรวจเก็บวัตถุพยาน

การเก็บวัตถุพยานให้พิจารณาว่าตำแหน่งใดควรตรวจเก็บ ดีเอ็นเอ ตำแหน่งใดควรตรวจหารอยลายนิ้วมือแฝง สำหรับตำแหน่งที่ควรตรวจหาดีเอ็นเอ ได้แก่ นกปืน ไกปืน ด้ามปืน บริเวณกันลื่นที่ลูกเลื่อน ปุ่มลือคลูกเลื่อน เป็นต้น ส่วนตำแหน่งที่ควรตรวจหารอยลายนิ้วมือให้เลือกพื้นที่เรียบ มีพื้นที่สำหรับปิดหารอยลายนิ้วมือ หากมีเส้นผมเส้นขนเลือดติดที่ปากกระบอกปืนให้ทำการตรวจเก็บเสียก่อน

การตรวจเก็บวัตถุพยานอีกด้านหนึ่งของอาวุธปืน โดยใช้เชือกสอดร้อยโกร่งไกปืนเพื่อพลิกด้านปืน (ต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ)

อาวุธปืนอัตโนมัติ เมื่อเก็บวัตถุพยานเสร็จแล้วให้ถอดของใส่กระสุนปืนออก บรรจุอาวุธปืนในกล่องกระดาษแข็ง ในสภาพลือคลูกเลื่อนให้ค้างอยู่ ใช้เชือกรัด ไม่ให้เคลื่อนที่

อาวุธปืนรีโวลเวอร์ดูตำแหน่งของปลอกกระสุนปืนว่าอยู่ตรงกับรังเพลิงหรือไม่ โดยใช้มือถือคลูกไม่ไว้ให้แน่น ต้นลูกไม่ออกมาด้านข้างตรงอย่าให้ลูกไม่หมุนเด็ดขาด หรือใช้ปากกาสีขีดทำเครื่องหมายที่ลูกไม่ระหว่างลำกล้องปืน จากนั้นบันทึกตำแหน่ง ยี่ห้อกระสุนปืน ที่อยู่ในลูกไม่ทั้งหมด โดยให้กระสุนปืนที่อยู่ตรงช่องรังเพลิงเป็นหมายเลข 1 ส่วนหมายเลข 2 3 4 5 6 ให้เวียนไปตามการเวียนของลูกไม่ นำกระสุนปืนออกจากลูกไม่ ถ่ายภาพอาวุธปืน พร้อมกับกระสุนปืน สุดท้ายนำอาวุธปืนใส่กล่องกระดาดแข็ง ในสภาพเปิดลูกไม่ออก ใช้เชือกรัดไม่ให้เคลื่อนที่

